

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/180/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6212206354
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6212206354.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD., v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 1C/69/2012-66 z 12. 03. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu škodu vo výške 19.332,92 € a nemajetkovú ujmu vo výške 3.866,58 €, všetko z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Veľký Krtíš.

Pred rozhodnutím vo veci samej okresný súd skúmal, či sú splnené podmienky na prerušenie konania na základe návrhu žalobcu zo dňa 08. 03. 2013, ktorým sa žalobca domáhal prerušenia konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu z 13. 12. 2012 pre porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a na nestranný súd. Návrh na prerušenie konania okresný súd zamietol s odôvodnením, že o námietke zaujatosti vznesenej žalobcom v návrhu na začatie konania rozhodol nadriadený Krajský súd v Banskej Bystrici tak, že vo veciach, ktoré sa pôvodne viedli na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 1C/69/2012, 1C/70/2012, 1C/73/2012, 1C/79/2012, 2C/157/2012, 3C/136/2012 zákonný sudca JUDr. Milan Růžička vylúčený nebol. Ak bolo o námietke zaujatosti rozhodnuté zákonným postupom, nie sú dané dôvody na prerušenie konania.

Pre účely rozhodnutia o návrhu vo veci samej okresný súd skúmal, v akých lehotách rozhodol exekučný súd o návrhu žalobcu ako oprávneného v ním označených exekučných konaniach, od ktorých odvodzuje nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že tvrdenie žalobcu, že Okresný súd Veľký Krtíš v jednotlivých exekučných konaniach nevydal uznesenie, ktorým zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote 15 dní od doručenia písomnej žiadosti súdneho exekútora, nie je pravdivé. Z pripojených exekučných spisov Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 6Er/199/2011, 2Er/280/2011, 9Er/403/2011, 4Er/388/2011, 2Er/473/2011, 3Er/448/2011 (v ktorých konaniach malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu) totiž nesporne vyplýva, že Okresný súd Veľký Krtíš vo všetkých týchto exekučných konaniach rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v lehote 15 dní tak, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Z tohto dôvodu neboli splnené hmotnoprávne podmienky pre vznik zodpovednosti štátu stanovené v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej v texte len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), preto súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania účastníkov rozhodol okresný súd v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa zásady úspechu v konaní. V konaní bola v celom rozsahu úspešná žalovaná, ktorej trovy konania nevznikli, tieto si neuplatnila, preto jej náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Tvrdil, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Súd prvého stupňa podľa žalobcu neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonaním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/, f/ O. s. p.). V rozsiahlom odvolaní namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Prvostupňový súd odoprel žalobcovi právo oboznámiť sa s obsahom dôkazov a prednesov, vyjadriť sa k dôkazom a prednesom a navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Okresný súd v rozpore s § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal vec v neprítomnosti žalobcu, hoci možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak napriek tomu súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom.

Žalobca ďalej namietal, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom, napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 345/09). Žalobca v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, však nič podľa neho nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré neprípúšťajú odklad (§ 15 O. s. p.), a keďže ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom, za danej procesnej situácie, okresný súd nemal vec meritórne prejednať. Okresný súd neposúdil návrh žalobcu vecne správne a zo všetkých žalobcom namietaných dôvodov. Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Pre splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ale aj moment, kedy rozhodnutie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Prvostupňový súd prejednával vec tak, akoby jediným namietaným nesprávnym postupom bolo len nerozhodnutie súdu v zákonnej lehote, resp. konanie o zbytočných prieťahoch či nečinnosť. Žalobca sa však v tomto konaní ako vyplýva z jeho argumentácie v návrhu na začatie konania domáhal náhrady škody aj z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v tom, že v rozpore s vnútroštátnym právom ako aj právom Európskej únie vykonaním okresným súdom opätovné preskúmanie exekučného titulu nad rozsah zverenej právomoci. S touto argumentáciou žalobcu a podstatou uplatneného nároku sa okresný súd žiadnym spôsobom nevyporiadal. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa nesúhlasila s ním prezentovaným názorom, že akýkoľvek dôvod uvádzaný v žiadosti o odročenie pojednávania bráni súdu v aplikácii ustanovenia

§ 101 ods. 2 O. s. p. a prejednaniu veci v neprítomnosti účastníka. Súdu prináleží posúdiť, či dôvod na odročenie pojednávania je dôležitým dôvodom. Žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania neobsahovala žiadne dôvody, ktoré v konkrétnom prípade v danom čase bránili účasti žalobcu a jeho právneho zástupcu na pojednávaní. Možnosti zúčastniť sa pojednávania a vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam sa vzdal žalobca sám, keď sa ako riadne predvolaný účastník na pojednávanie nariadené súdom neustanovil. Súd neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Tvrdením, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, žalobca napáda rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici o jeho námietkach zaujatosti. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach definoval obsah základného práva na prejednanie veci nestranným súdom ako povinnosť nadriadeného súdu rozhodnúť za zákonných podmienok o každom návrhu oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z pojednávania a rozhodovania veci a tomuto právu žalobcu bolo učené zadosť tým, že príslušný súd o jeho námietke rozhodol tak, že konajúci sudca JUDr. Milan Růžička z pojednávania a rozhodovania veci nebol vylúčený. Nie je prípustné, ak už bolo o námietke zaujatosti rozhodnuté, uvedenú otázku opätovne riešiť v odvolaní proti rozsudku a postaviť na nej jeden z odvolacích dôvodov. I napriek tomu žalovaná uvádza, že o námietke zaujatosti rozhodol nadriadený súd zákonne a správne, ústavne konformne.

Z návrhu na začatie konania nevyplýva, že by sa žalobca domáhal náhrady škody i z dôvodu namietaného nesprávneho úradného postupu, ktorý mal spočívať v tom, že exekučný súd preskúmal exekučný titul nad rozsah zverenej právomoci. Právo na náhradu škody si žalobca uplatnil z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v rozhodnutí po zákonom stanovenej lehote. Nesprávny úradný postup popísal žalobca len ako konanie so zbytočnými prietiahmi, keď k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Rozhodnutie okresného súdu jediným rozhodnutím o návrhu na prerušenie konania aj o návrhu vo veci samej bolo v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania.

Navrhla rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a zamietol návrh žalobcu vo veci samej a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach konštatoval (napr. v uznesení z 30. 09. 2013 sp. zn. 7Cdo 156/2012, v uznesení z 11. 09. 2013 sp. zn. 5Cdo 56/2012, v uznesení z 21. 08. 2013 sp. zn. 5Cdo 186/2013 a mnohé iné), že neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci, nebránia dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O. s. p. posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd (R 59/1997). Táto zásada platí i pre odvolacie konanie. Vadu konania spočívajúcu v tom, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca, považuje Občiansky súdny poriadok v § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ za samostatný odvolací dôvod (ktorý aj žalobca v odvolaní uplatnil), z tohto dôvodu sa musí odvolací súd (napriek existujúcemu právoplatnému rozhodnutiu o námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom) prejednávať odvolanie zaoberať tým, či je tento odvolací dôvod naplnený. V každej veci spojenej uznesením okresného súdu na spoločné konanie pod sp. zn. 1C/69/2012 posúdil Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd nadriadený námietku zaujatosti vznesenej žalobcom proti sudcom Okresného súdu Veľký Krtíš. Vo veci sp. zn. 1C/69/2012 sa tak stalo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17NcC/51/2012 z 08. 10. 2012, z pojednávania ktorej JUDr. Milan Růžička vylúčený nebol. Vo veci sp. zn. 1C/70/2012 rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 08. 10. 2012 sp. zn. 17NcC/51/2012 a JUDr. Milana Růžičku z pojednávania a rozhodovania tejto veci nevyvlúčil. O námietke zaujatosti vznesenej v konaní 1C/73/2012 rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením 14NcC/88/2012 z 08. 10. 2012 a JUDr. Milana Růžičku z pojednávania a rozhodovania tejto veci nevyvlúčil. JUDr. Milan Růžička nebol vylúčený ani z ďalších vecí sp. zn. 1C/79/2012, 2C/157/2012 a 3C/136/2012, čo zistil krajský súd z rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15NcC/66/2012 z 08. 10. 2012, sp. zn. 14NcC/76/2012 z 08. 10. 2012 a 17NcC/50/2012 z 08. 10. 2012. Iné dôvody, pre ktoré by mal byť sudca, ktorý vo veci rozhodol, vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci, než už posúdené Krajským súdom v Banskej Bystrici ako súdom nadriadeným, navrhovateľ neuvádza ani v odvolaní. Odvolací súd nepovažuje za preukázanú žalobcom

tvrdenú vadu konania, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 30Cdo 727/2011, v ktorom bol vyslovený názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevylučuje z prejednávania a rozhodovania veci o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť žalobcovi spôsobená škoda. K tejto otázke v skutkovo a právne totožnej veci vyslovil právny názor aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 11. 03. 2013 sp. zn. 3Cdo 102/2013, podľa ktorého dôvod na vylúčenie sudcu podľa § 14 ods. 1 O. s. p. nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej je žalovaným súd, na ktorom tento sudca súdnictvo vykonáva.

Rozhodnutiu vo veci samej nebránilo, že uznesenie okresného súdu, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, nenadobudlo ešte právoplatnosť. Dôvod na prerušenie konania do rozhodnutia ústavného súdu o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, ktorým nevylúčil sudcu z prejednávania a rozhodovania veci, neexistoval ani podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p.. Ústavný súd Slovenskej republiky o skutkovo a právne totožnej sťažnosti už rozhodol 06. 02. 2013 uznesením sp. zn. I. ÚS 89/2013, dňa 13. 02. 2013 uznesením I. ÚS 92/2013 tak, že ich odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie.

Procesný postup okresného súdu, ktorý prejednal vec na nariadenom pojednávaní dňa 12. 03. 2013 bez účasti žalobcu považuje žalobca za rozporný s § 101 ods. 2 O. s. p. majúci za následok odňatie možnosti konať pred súdom. O túto vadu konania ide vtedy, ak súd postupoval v konaní tak, že znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Takým procesným právom účastníka občianskeho súdneho konania je aj právo majúce pôvod v samotnej Ústave Slovenskej republiky (článok 48 ods. 2), aby vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. To ale neznamená, že by súd vôbec nemohol rozhodnúť v neprítomnosti účastníka. Súd je ale vždy povinný takúto možnosť účastníkovi poskytnúť.

Podľa § 101 ods. 1, 2 O. s. p. účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník nemôže zúčastniť pojednávania a žiada z tohto dôvodu o jeho odročenie, musí byť závažný z hľadísk objektívnych aj subjektívnych. Súd pri žiadosti o odročenie pojednávania zisťuje, či účastníkom tvrdený dôvod, pre ktorý sa nemôže zúčastniť pojednávania je dôležitý, neumožňujúci mu zúčastniť sa pojednávania, či mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená. Žalobca Okresnému súdu Veľký Krtíš doručil návrh na zrušenie nariadeného pojednávania len z dôvodu, že nesúhlasil s rozhodnutím nadriadeného súdu o tom, či sú sudcovia Okresného súdu Veľký Krtíš vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Netvrdil žiadny dôležitý dôvod, ktorý by mu bránil zúčastniť sa pojednávania nariadeného na deň 12. 03. 2013, na ktoré mu bolo doručené predvolanie spolu s vyjadrením odporcu 20. 02. 2013. Žalobcom tvrdený dôvod, pre ktorý by nemal okresný súd pojednávať, správne prvostupňový súd vyhodnotil ako nebrániaci prejednaniu veci vzhľadom na to, že o námietke zaujatosti proti sudcom Okresného súdu Veľký Krtíš už v tom čase nadriadený súd právoplatne rozhodol. Vzhľadom na tieto zistenia odvolací súd dospel k záveru, že postup okresného súdu, ktorý prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti žalobcu, bol v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. a nie je možné ho hodnotiť ako nesprávny, t. j. za taký, ktorým by sa žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p..

Okresný súd neporušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Žalobca svoje práva nevyužil, s dôkazmi obsiahnutými v spise a pripojenými exekučnými spismi sa neoboznámil, pojednávania, na ktorom súd vykonal dôkaz - spismi Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 6Er/199/2011, 2Er/280/2011, 9Er/403/2011, 4Er/388/2011, 2Er/473/2011 a 3Er/448/2011, nezúčastnil.

Porušenie svojich procesných práv vidí žalobca aj v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia okresného súdu, ktorý sa podľa tvrdenia žalobcu nevyporiadal so všetkými dôvodmi, na základe ktorých svoj nárok uplatňoval. Konkrétne tvrdí, že „prvostupňový súd v tomto konaní prejednával vec tak, ako by

jediným namietaným nesprávnym postupom bolo len nerozhodnutie v zákonnej lehote, resp. konanie o zbytočných prietahoch či nečinnosť. Žalobca sa však v tomto konaní (ako vyplýva z rozsiahlej argumentácie obsiahnutej aj v samotnom návrhu) domáhal náhrady škody predovšetkým z dôvodu nesprávne úradného postupu exekučného súdu, ktorý spočíva v tom, že exekučný súd v rozpore s vnútroštátnym právom ako aj právom Európskej únie vykonal opätovné preskúmanie exekučného titulu nad rozsah zverenej právomoci.“. Nedostatok dôvodov rozhodnutia robí podľa názoru žalobcu rozsudok okresného súdu nepreskúmateľným, čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces.

Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia je podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu porušením práva na spravodlivý proces vyplývajúceho z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že na každý argument účastníka je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Všeobecný súd sa musí vysporiadať s tými námietkami, ktoré majú pre vec podstatný význam.

Žalobca skutočne v návrhu na začatie konania za nesprávny úradný postup okresného súdu označil nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, za ktorý považoval, že pri preskúmaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal súlad rozhodcovského rozsudku predkladaného oprávneným ako exekučný titul so zákonom. Z obsahu žaloby ale nie je možné vyvodiť, že by sa žalobca svojich nárokov domáhal „predovšetkým“ z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v opätovnom prieskume exekučného titulu, ako to tvrdí žalobca v odvolaní.

Občiansky súdny poriadok umožňuje odvolaciemu súdu potvrdiť rozsudok okresného súdu aj v prípade, ak je vecne správne vo výroku (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Odvolací súd dospel k názoru, že i napriek chýbajúcej odpovedi prvostupňového súdu na námietky žalobcu o nesprávnej aplikácii zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní je potrebné rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny vo výroku. Odpoveďou okresného súdu na námietku žalobcu, že nie je v právomoci exekučného súdu skúmať platnosť rozhodcovskej doložky mohla byť len taká, že tieto námietky nie sú správne. Podstatou návrhu žalobcu bolo tvrdenie, že Okresný súd Veľký Krtíš spôsobil žalobcovi škodu tým, že nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie proti konkrétnym povinným označeným menom a dátumom narodenia v návrhu v lehote ustanovenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Povinnosťou súdu podľa žalobcu bolo rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Exekučný poriadok rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ označuje iba od 01. 06. 2011, napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul považovať podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z. z dôvodu, že vložením slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d/ sa podľa dôvodovej správy k tejto novele odstraňuje len rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Exekučný poriadok ustanovuje v § 44 ods. 2 procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach vyslovil názor, že táto lehota neplatí v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a že uvedené platilo aj pred 01. 06. 2010 [(do účinnosti zákona č. 144/2010 Z. z., ktorým sa menil Exekučný poriadok) napr. II. ÚS 245/2013-17, II. ÚS 112/2013-17].

V exekučných veciach, v ktorých tvrdí žalobca nesprávny úradný postup okresného súdu, vedených na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 6Er/199/2011, 2Er/280/2011, 9Er/403/2011, 4Er/388/2011, 2Er/473/2011 a 3Er/448/2011 rozhodol okresný súd uznesením o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora v lehote kratšej ako 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, i napriek tomu, že touto lehotou v prípade zamietajúceho rozhodnutia v zmysle rozhodnutí ústavného súdu viazaný nebol.

Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako konanie (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť) alebo opomenutie. (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004).

Na posúdenie nároku žalobcu je potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z. (pokiaľ ide o posúdenie nároku) v znení ku dňu vzniku škody (5 M Cdo 13/2010 z 20. 03. 2012). Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013 nie je možné aplikovať vo veciach, v ktorých sa nárok na náhradu škody odvodzuje od skutku, ktorý sa stal pred dátumom 01. 01. 2013. Všeobecný súd konajúci o náhrade škody a náhrade nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. môže sám skúmať, či konal exekučný súd bez zbytočných prietahov. Túto otázku riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 27. 11. 2003 sp. zn. 3 Cdo 134/2003 ako otázku zásadného právneho významu. Ak súd dospeje k názoru, že nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy nie je odôvodnený z dôvodu, že exekučný súd neporušil práva žalobcu, nie je potrebné vyhodnocovať aj predpoklady na určenie výšky nemajetkovej ujmy uvedené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.. Týmito predpokladmi by sa súd zaoberal iba v prípade, ak by náhradu nemajetkovej ujmy priznal a odôvodňoval by jej výšku.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Tvrdenie žalobcu, že Okresný súd Veľký Krtíš nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bez zbytočných prietahov, nie je pravdivé.

Za nesprávny úradný postup nie je možné považovať postup okresného súdu, ktorý po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku pristúpil k riešeniu otázky, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky). Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd nielen oprávnený ale aj povinný riešiť otázku, či právomoc rozhodcovského súdu bola založená platne uzavretou rozhodcovskou zmluvou ako podmienku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Takýto právny záver vyplýva z nespočetného množstva rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. 3Cdo 385/2012, 6Cdo 228/2011, 6Cdo 105/2011, 5Cdo 230/2011, 2ECdo 258/2013, 1Cdo 54/2013 a iné.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je v sústave práva zaradená do občianskoprávneho zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, a naopak, vykonané dokazovanie preukázalo, že okresný súd v jednotlivých exekučných konaniach postupoval v súlade so zákonom, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Okresný súd preto dôvodne aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady neskúmal.

Na záver odvolací súd uvádza, že Okresný súd Veľký Krtíš nepostupoval v rozpore s Exekučným poriadkom, jeho konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zák. č. 514/2003

Z. z., a prvostupňový súd správne právne odôvodnil prečo návrhu nevyhovet, keď neboli naplnené súčasne všetky zákonom určené podmienky, na základe ktorých dochádza k vzniku zodpovednosti štátu na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu.

Odvolací súd vychádzajúc z úvah a právnych záverov uvedených vyššie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, a to vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní, ale ak žalovanej trovy konania nevznikli, nebolo náhradu akých prisúdiť.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. by vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania žalovanej, ktorá v zmysle § 151 ods. 1 O. s. p. návrh na prisúdenie náhrady trov konania nepodala. Náhrada trov odvolacieho konania z tohto dôvodu úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznaná nebola. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.